

Î N C H E I E R E

14 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea Mixtă „Saleras Star” Societate cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte „Saleras Star” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Camerei de Licențiere cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Întreprinderea Mixtă „Saleras Star” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 mai 2015,

c o n s t a t ă

La 30 ianuarie 2012, ÎM „Saleras Star” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Camerei de Licențiere cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta ÎM „Saleras Star” SRL a indicat că prin decizia Camerei de Licențiere nr. 4261 din 09 septembrie 2010, s-a decis eliberarea (prelungirea termenului de valabilitate) a licenței seria A MMII nr. 034515 din 14 septembrie 2007 pentru genul de activitate în domeniul jocuri de noroc: întreținerea cazinoului „Europa”, cu termenul de valabilitate până la 14 septembrie 2011. Taxa pentru licență fiind stabilită în mărime de 2520000 lei (1080000 lei (180000 lei × 6 mese de joc) + 1440000 lei (360000 × 4 mese de joc)), cu dreptul de a achita trimestrial, în rate egale, taxa respectivă în mărime de 630000 lei până la data de 25 a ultimei luni din trimestrul de gestiune.

Susține că ulterior, pârîta prin decizia nr. 4129 din 27 decembrie 2011, a efectuat recalculul taxei de licență indicată în decizia nr. 4261 din 09 septembrie 2010, fiind obligată în termen de 30 de zile, din momentul înștiințării, să mai achite suplimentar, pentru 6 mese de joc, taxa în mărime de 1080000 lei, sub sancțiunea suspendării activității licențiate în cazul neachitării în termenul stabilit.

Declară că Camera de Licențiere a emis decizia nr. 4129 din 27 decembrie 2011 în baza Hotărârii Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 5 din 18 februarie 2011 pentru controlul constituționalității unor prevederi din Legea nr. 1752 din 09 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea Legii nr. 440-XV din 27 iulie 2001 cu privire la zonele economice libere”, din Legea nr. 176 din 15 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea

Legii nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător” și a Legii nr. 193 din 15 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, în vederea punerii în aplicare a prevederilor Legii nr. 42 din 17 martie 2011 cu privire la modificarea anexei la Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător și în temeiul art. 18 alin. (2) din Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător.

Consideră reclamanta că decizia Camerei de Licențiere nr. 4129 din 27 decembrie 2011 este ilegală, care vine în contradicție atât cu practica Curții Constituționale a Republicii Moldova, cât și a Curții Europene pentru Drepturile Omului, deoarece prin Legea nr. 176 din 15 iulie 2010 a fost modificat pct. 1 lit. e) din Anexa la Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, fiind diminuată taxa de licențiere pentru întreținerea cazinoului.

Afirmă că potrivit art. III din Legea nr. 176 din 15 iulie 2010, actul legislativ nominalizat a intrat în vigoare peste 3 luni de la data publicării, cu excepția art. I pct. 18, în partea ce se referă la pct. 1 lit. e) din anexă, care a intrat în vigoare la data publicării (Monitorul Oficial RM nr. 141-144/499 din 10 august 2010).

Prin Hotărârea Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 5 din 18 februarie 2011 (Monitorul Oficial al RM nr. 34-36/7 din 04 martie 2011) a fost declarat drept neconstituțional pct. 1 lit. e) din Anexa la Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 „Privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător” în redacția Legii nr. 176 din 15 iulie 2010, Curtea reținând că propunerea legislativă privind diminuarea taxei de licențiere a fost adoptată de către Parlament în a doua lectură fără acceptul Guvernului, fără să se efectueze o analiză economică detaliată, încălcându-se astfel prevederile constituționale ale art. 131 alin. (4) din Constituție.

Afirmă că Parlamentul Republicii Moldova, în urma interpretării eronate a Hotărârii Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 5 din 18 februarie 2011, a adoptat Legea nr. 42 din 17 martie 2011 prin care a modificat pct. 1 lit. e) din Anexa la Legea nr. 451-XV din 30 iunie 2001, stabilind taxa de licențiere unică pentru întreținerea cazinoului, indiferent de cantitatea meselor de joc, în mărime de 360000 lei pentru fiecare masă de joc, aplicând această modificare legislativă din data de 10 august 2010.

Menționează reclamanta că prevederile art. II din Legea nr. 42 din 17 martie 2011, în partea aplicării legii nominalizate din data de 10 august 2010, adică până la data publicării acesteia în Monitorul Oficial, sunt neconstituționale, având în vedere că au fost aplicate cu efect retroactiv.

La 17 ianuarie 2012 s-a adresat cu cerere prealabilă Camerei de Licențiere, solicitând anularea deciziei nr. 4129 din 27 decembrie 2011 „Privind recalcularea taxei de licență”, însă prin răspunsul nr. 01/105 din 20 ianuarie 2012, aceasta a fost respinsă ca neîntemeiată.

Cere ÎM „Saleras Star” SRL anularea deciziei Camerei de Licențiere nr. 4129 din 27 decembrie 2011 „Privind recalcularea taxei de licență”.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 mai 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016, a fost respins apelul declarat de către ÎM „Saleras Star” SRL și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 mai 2015.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel și-au motivat soluțiile prin faptul că Camera de Licențiere la emiterea deciziei nr. 4129 din 27 decembrie 2011 „Privind recalcularea

taxei de licență” corect a aplicat prevederile Legii nr. 42 din 17 martie 2011, prin care s-a revenit la taxele valabile anterior adoptării Legii nr. 176 din 15 iulie 2010, respectiv actul administrativ contestat este legal, întemeiat și lipsesc temeiuri juridice pentru anularea acesteia.

La 08 iunie 2016, ÎM „Saleras Star” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea atât a deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016, cât și a hotărârii Judecătorei Centru mun. Chișinău din 13 mai 2015, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului ÎM „Saleras Star” SRL a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au examinat superficial prezenta speță, încălcând, interpretând și aplicând eronat normele de drept material.

De asemenea, a indicat recurenta că atât instanța de apel, cât și prima instanță nu au ținut cont de faptul că intimata Camera de Licențiere a emis decizia nr. 4261 din 09 septembrie 2010 „Privind recalcularea taxei de licență” în baza Legii nr. 42 din 17 martie 2011 cu privire la modificarea anexei la Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, până la data publicării acesteia în Monitorul Oficial - 01 aprilie 2011, aplicându-se astfel cu efect retroactiv din data de 10 august 2010.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016, a fost expediată în adresa ÎM „Saleras Star” SRL la 01 februarie 2016 (f.d. 144), însă lipsesc date (aviz de recepție) când a fost recepționată de către recurentă.

În circumstanțele relevate, recursul declarat de către ÎM „Saleras Star” SRL se consideră depus în termenul prevăzut de lege.

La 27 iunie 2016, în adresa intimitei Camera de Licențiere a fost expediată copia recursului declarat de către ÎM „Saleras Star” SRL cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței, însă intimata nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către ÎM „Saleras Star” SRL este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Conform prevederilor art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către ÎM „Saleras Star” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Astfel, nu poate fi reținut drept temei al admisibilității recursului argumentul ÎM „Saleras Star” SRL precum că atât instanța de apel, cât și prima instanță nu au ținut cont de faptul că intimata Camera de Licențiere a emis decizia nr. 4261 din 09 septembrie 2010 „Privind recalcularea taxei de licență” în baza Legii nr. 42 din 17 martie 2011 cu privire la modificarea anexei la Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, până la data publicării acesteia în Monitorul Oficial - 01 aprilie 2011, aplicându-se astfel cu efect retroactiv din data de 10 august 2010, or, Camera de Licențiere, ca organ executiv, era obligată expres și imperativ să aplice legea în vigoare care guvernează raportul juridic litigios, la caz actul normativ enunțat.

Distinct de aceasta se reține că prin decizia nr. 3 din 01 noiembrie 2012, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a sistat procesul asupra sesizărilor Curții Supreme de Justiție nr. 13g/2012, 14g/2012 și 15g/2015 din 15 iunie și 19 iunie 2012, privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului II din Legea nr. 42 din 17 martie 2011 cu privire la modificarea anexei la Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, referitoare la sintagma *”punerea în aplicare a legii din data de 10 august 2010”*. Decizia respectivă este definitivă și irevocabilă, intrată în vigoare la data adoptării, prin urmare, actul normativ, în temeiul căreia Camera de Licențiere a emis decizia nr. 4261 din 09 septembrie 2010 „Privind recalcularea taxei de licență”, se prezumă constituțional, iar actul administrativ nominalizat nu poate fi considerat ca fiind unul emis contrar legislației în vigoare.

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv

numai asupra problemelor de drept material și de drept procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar și nu temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra cărora instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au pronunțat deja în modul corespunzător

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către ÎM „Saleras Star” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Întreprinderea Mixtă „Saleras Star” Societate cu Răspundere Limitată, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic